

Γιῶργος Μαρκόπουλος

Ο ΠΙΟ ΜΙΚΡΟΣ

Τά βράδια μαζευόμασταν ὄλοι. Ὁραῖος καιρός.
 Καί μιλούσαμε γιά βαπόρια ὥσπου φτάναμε στίς γυναῖκες.
 Τότε ἐκεῖνος πού τοῦ εἶχαν λείψει πιά πολύ
 Καί ἦταν ἀπό τοῦτο ἀλαφροῖσκιωτος λάβαινε τό λόγο
 κι ἔλεγε -τί θρύλους καί τί ἱστορίες-
 ὥσπου στέγωνε τό στόμα του καί μεῖς μέναμε ἀποσβολωμένοι.

Ἔστερα ἐπεφτε μιά βαθιά μελαγχολία
 καί μιά σιωπή στήν παρέα.

Τότε ἦταν ἀκριβῶς ὅπου ἓνα βράδυ
 Ἐκεῖνη τή στιγμή, σηκώθηκε ὁ πιά μικρός
 Ἔσφιξε τά χεῖλια του καί χάθηκε
 σάν τούς παλιούς ναυτικούς στή μνήμη. Ἔφυγε ἀμίλητος.

Ἡ μάνα του ἀκόμα ρωτάει.

ΟΙ ΛΥΚΟΙ

Στό Γιάννη Μανωλιδάκη

Οἱ λύκοι δέν κατοικοῦν στά βουνά.

Τριγυρνᾶνε στίς πόλεις τήν ἀνοιξη ἀνάμεσα στ' ἀμέριμνο πλῆθος.

Οἱ λύκοι σέ παρακολουθοῦν τά βράδια πού εἶσαι μόνη.

Ὅμως ὅταν γυρνᾶς τό σούρουπο πιωμένη τήν ἀγάπη
 σκέψου μιά στιγμή τούς λύκους.

Ὅχι γιά τίποτ' ἄλλο,
 ἀλλά γιατί ποτέ δέν πρόκειται νά τούς πάρεις εἶδηση στό διάβα σου.

Γιῶργος Μαρκόπουλος

